

DE ROLSTOEL FARM

De Rolstoel Farm

Zeger Plug

Brave New Books

Copyright © Zeger Plug 2025

Foto Auteur: Wim Goedhart

Vormgeving en ontwerp omslag © Zeger Plug

Tekstredactie: Sandra Di Bortolo

ISBN 978 94 653 1710 6

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

*Wij hebben onze dromen en maken plannen.
Maar het leven is als water, het zoekt zijn eigen weg.*

Deel 1

*Een mens kan niet leven zonder water
Sommigen niet zonder drank,*

1

De supermaan stond die nacht hoog boven 't Zand en scheen haaks op de Oostersedijk, een landweggetje in het kleine aan de IJssel gelegen Hanzestadje Hattem.

Alle gebouwen, meest boerderijen, schuren en stallen, waren in het schijnsel van de grote heldere maan duidelijk zichtbaar. De bomen wierpen hun schaduw over de weg zodat het leek of hun takken over het asfalt kropen.

Maar het was slecht weer, de regen striemde tegen de ramen en de wind loeide om de gebouwen. Om de haverklap trokken er in een hoog tempo zwarte wolken voor de maan en dan was het aardedonker in heel het buurtschap 't Zand.

Op die momenten was duidelijk te zien dat, hoewel het nog maar amper elf uur in de avond was, overal aan de Oostersedijk de lichten in de woningen en boerderijen al waren gedoofd hetgeen niet bijzonder was. In 't Zand ging men over het algemeen met de kippen op stok, maar was men ook voor dag en dauw alweer aan het werk.

Op twee plaatsen brandde echter nog licht. Bij de boerderij aan de linkerzijde van de weg, brandde nog een lampje helemaal boven in de boerderij, vermoede-

delijk op een zolderkamer. Aan de rechterzijde van de weg stond een tot woonhuis verbouwde boerderij waar nog licht brandde in het achterste gedeelte, wat vroeger de stal was geweest en nu vermoedelijk als eetkeuken dienstdeed, dat was bij de meeste tot woonhuis verbouwde boerderijen in deze streek het geval.

Op deze twee plaatsen werden gesprekken gevoerd die zeer ingrijpende gevolgen zouden hebben voor de daar aanwezige personen.

In de zolderkamer van de boerderij, zaten twee jongvolwassenen, Jesse Mulder en Fleur van Doorn, naast elkaar op het keurig opgemaakte eenpersoonsbed in de tot slaapkamer omgebouwde zolder. Zij, een prachtige slanke jonge vrouw, eigenlijk een puber nog, met kastanjebruin haar en twee indringende bruine ogen, gekleed in een rode zelf gebreide trui met lange bruine rok. Hij, een flink uit de kluiten gewassen boerenzoon van bijna twee meter lang met donkerblond krullend haar en een vlassnorretje wat hem jonger deed lijken dan hij was.

Het was de kamer van Jesse. Fleur maakte aanstalten om naar huis te gaan, maar Jesse had zijn armen om haar schouders geslagen en zei: 'Lieve schat, ik moet je eerst wat vertellen.'

Fleur keek hem vragend aan. Hij klonk heel serieus en zo keek hij ook en dat was iets wat ze niet van hem gewoon was. Jesse was eigenlijk altijd een vrolijke jongen die niet gauw te verleiden was tot een serieus gesprek. Ze kreeg een naar draaierig, mischien wel angstig gevoel in haar maagstreek. Hij zou

toch hun relatie niet willen verbreken? Maar zou hij haar dan nog 'lieve schat' hebben genoemd?

'Ik heb je vorige maand verteld dat mijn opa, opa van Vliet uit Winterswijk, is overleden.'

Fleur knikte, hij had haar op de hoogte gebracht van het overlijden en het diepe verdriet van zijn moeder die na haar moeder nog geen jaar geleden te hebben begraven, nu ook haar vader had verloren.

'Welnu, opa heeft zijn boerderij nagelaten aan mijn ouders en die hebben besloten hier de boel te verkopen en daar te gaan wonen. Het is een heel mooi gemengd bedrijf, heel anders dan we hier hebben. Er is naast het vee ook veel landbouwgrond. En daar willen we op dezelfde voet mee door gaan. Pa en ma zijn er nu een paar dagen naartoe om papieren te tekenen en de overdracht te regelen.

Er is na veel overleg besloten dat ik daarom stage ga lopen bij pa's broer, mijn ome Jan, in Canada, die een zelfde soort bedrijf heeft en waar ik alles over akkerbouw ga leren.'

'Maar hoelang ga je dan? En wanneer ga je?'

'We hebben gepland dat het maximaal een jaartje zal zijn zodat ik alle seizoenen een keer meemaak, en ik ga volgende week, maar ik kom tussendoor nog wel een keer terug, hoor. Met de feestdagen en zo.'

'Een heel jaar en zo snel al, zo lang kan ik je helemaal niet missen,' reageerde Fleur verschrikt.

'Ach schat, een jaartje is zo voorbij, echt, en we kunnen mailen en schrijven, toch.

Het is ook hartstikke goed voor onze toekomst. Ik leer dan ook alles over akkerbouw en als ik later de

boerderij in Winterswijk overneem kunnen we er samen een prachtig biologisch, zelfvoorzienend bedrijf van maken, iets waar jij altijd zo'n voorstander van bent.'

Fleur zei niets maar sloeg haar armen om zijn nek en hij voelde haar warme tranen via zijn nek op zijn rug lopen. Hij streelde haar en Fleur duwde hem achterover op bed en fluisterde in zijn oor: 'Dan wil ik nu met je vrijen.'

Jesse merkte dat hij opgewonden werd. Ze hadden dat nog nooit gedaan. Ze had gezegd dat ze daar nog niet aan toe was en dat had hij gerespecteerd, alhoewel hij haar soms wel hevig had begeerd. Hij vloekte in zichzelf. Hier had hij natuurlijk niet op gerekend dus had hij niet eens condooms in huis.

'Dat zou ik ook wel willen,' bekende hij, 'maar dat risico kunnen we niet nemen, ik heb geen condooms in huis en als je zwanger wordt is Leiden in last en ik ben er dan niet om je te ondersteunen als je dat aan je ouders zou moeten vertellen.'

'Ik wil het juist nú, omdat je zo lang weggaat wil ik onze liefde consumeren, en ik wordt over een paar dagen ongesteld dus het kan nu echt geen kwaad.' Terwijl ze dat zei trok ze haar truitje over haar hoofd en deed het haakje van haar zwarte push up beha los. Ze maakte haar lange haar, dat bijna goudbruin glansde in het licht van de staande schemerlamp, los en boog zich over hem heen en begon zijn blouse los te knopen. De hormonen joegen bij Jesse op hol. Zijn hele lichaam schreeuwde ja, maar zijn verstand zei hem dat hij het niet moest doen. Ook was hij best wel

een beetje ongerust, het was hun eerste keer en eigenlijk zouden ze daar veel meer tijd voor moeten nemen.

Nadat Fleur zonder enige gêne ook de rest van haar kleren had uitgetrokken, worstelde ze met dezelfde angstige vragen, wat werd er van haar verwacht? Maar ze kroop bij hem in zijn bed onder de lakens, het zou zichzelf wel wijzen, ze waren tenslotte niet de eersten en zouden ook niet de laatsten zijn, sprak ze zichzelf moed in. Het voelde inderdaad onwennig en van een orgasme was bij Fleur al helemaal geen sprake. Toch vond ze het fijn, hun warme lijven tegen elkaar en ze bleven nog lang verstrengeld in elkaars armen liggen en vertelden hoeveel ze van elkaar hielden en hoeveel ze elkaar zouden missen.

Voor ze er erg in hadden was het twaalf uur geworden en de hoogste tijd voor Fleur om naar huis te gaan. Hij liet haar uit en nam naast de inrit, vanwege de regen onder de grote paardenkastanje nog een keer innig afscheid van haar. Hij zou haar waarschijnlijk niet meer zien voor zijn vertrek naar zijn familie in Canada.

Aan de andere kant van de weg zaten mijn vriendin Esmee van Doorn en ik, Thorn Nootenboom, in de eetkeuken van haar ouderlijk huis.

We konden niet bevroeden wat er zich op de zolderkamer aan de overkant van de straat afspeelde en welke consequenties dat ooit nog zou hebben.

Esmee keek me aan, of meer nog, langs me heen en zei: 'Luister, Thorn, ik vind het vervelend voor je

en ook voor mezelf, maar ik wil onze relatie verbreken. Ik kan niet anders.'

Ze was de hele avond al stilletjes geweest was me opgevallen, maar ik was nu met stomheid geslagen. Die had ik op geen enkele manier zien aankomen. Ik hield van haar en ik was ervan overtuigd dat we een goede relatie hadden en dat zij ook van mij hield.

Ik dacht koortsachtig na. Was er iets gebeurd, of had ik iets verkeerd gedaan of gezegd? Ze had aan het begin van de avond voorgesteld kaartjes te kopen voor de Zwarte Cross die over een paar maanden in Lichtenvoorde zou zijn. Ik had daar absoluut geen zin in en dat had ik haar verteld, maar of dat nu een reden was om onze relatie te verbreken?

Ik zei niets en bleef haar vragend aankijken. Ze moest me maar uitleggen wat er aan de hand was.

'Ik ben tot de conclusie gekomen dat we niet echt bij elkaar passen.' Ik wilde reageren, maar ze gaf met een handgebaar aan dat ik moest wachten en ging nerveus verder: 'Als ik eens iets spannends wil doen of buiten de begane paden wil treden, wil jij nooit meedoen. Je bent veel te braaf voor me. Alles moet bij jou tot in de puntjes geregeld zijn en alles is even voorspelbaar en saai. Het spijt me, ik wil een ander leven en als ik dat nu niet ga doen, beland ik straks in een sleurhuwelijk aan het aanrecht met aan ieder been een paar jengeland kinderen en dat wil ik niet. Ik wil leven, echt leven.'

Haar woorden leken van een totaal vreemd iemand te komen, maar toch keek ik in het voor mij zo vertrouwde gezicht dat werd ingesloten door de dik-

ke bos haar van een ondefinieerbare kleur dat ze had opgestoken en waarvan een aantal plukken loszaten en langs haar wangen in krulletjes naar beneden hingen. Haar staalblauwe ogen, waarvan er één een heel klein beetje loenste, hetgeen ik wel sexy vond maar het niet in mijn hoofd moest halen er iets over te zeggen, keken me dringend aan of ze wilde zeggen: begrijp je wel wat ik zeg, dringt het wel tot je door.

Ik was te verbaasd om meteen te reageren. ‘Waarom heb je daar nooit eerder iets over gezegd. Als je zo graag naar de Zwarte Cross wil dan ga ik wel met je mee. We houden toch van elkaar, tenminste ik hou van jou of is dit soms een smoes omdat er iemand anders is?’

Ze werd kwaad, zag ik. Als ze kwaad was begon ze diep adem te halen wat meestal ontaardde in snuiven en dan kneep ze haar ogen half dicht. Dat was het moment waarop je er maar beter voor kon zorgen uit haar buurt te blijven. Maar dat was ik nu niet van plan, mijn hele gedroomde toekomst stond op het spel. Een stuk grond kopen dat we al op het oog hadden en samen een eigen hoveniersbedrijf beginnen, zelf een huis bouwen en een gezin stichten, dat zag ik als ónze toekomst.

‘Je kent me goed genoeg om te weten dat ik geen smoezen verzin, nooit niet en ook nu niet, nu het om zo iets belangrijks als de rest van mijn leven gaat. Maar ik heb er grondig over nagedacht en dit is mijn definitieve besluit.’

‘En speelt de rest van mijn leven dan geen rol, is dit niet een heel egoïstische beslissing?’

‘Nee, ik denk dat het in ons beider belang is. Jij bent ook veel beter af met een vrouw die dezelfde gestructureerde brave levenswijze voorstaat als jij.

Bijna alles wat we doen zijn ideeën van jou. Ik ben niet op de wereld om altijd te kijken naar de tuinen van Appeltern, de bollenvelden of welke hortus dan ook, ik ben ook niet op de wereld om altijd te luisteren naar burlende herten of hazen te zien rammelen. Ik wil zélf opbloeien en jij zou eens wat vaker moeten burlen. Ik heb ook nog lang geen rammelende eierstokken, ik wil gewoon vrij zijn en dingen doen die ik leuk vind en die bij mijn leeftijd passen.’

Ik zat met mijn handen onder mijn hoofd en kon ondanks de situatie een glimlach niet onderdrukken. Mijn blik was strak gericht op het gehavende tafelblad met al zijn krassen, deuken en kale plekken. De tafel die zo’n vijfentwintig jaar als eettafel bij de familie van Doorn had dienstgedaan en, realiseerde ik me op dat moment, misschien wel symbool stond voor onze verschillen.

Ik vond het een verschrikking zo’n gehavende tafel en zou hem allang in de open haard verbrand hebben, terwijl Esmee het een ‘prachtig doorleefd’ exemplaar noemde en zelfs eens had geopperd hem mee te nemen als wij zouden gaan trouwen.

Ik denk dat hij dan bij de verhuizing wel gesneuveld zou zijn.

Ik merkte dat het geen zin meer had op dit moment verder te discussiëren, bovendien voelde ik me moe en beroerd. Ik stond op en zei: ‘Lieve schat, ik hou van je ik kan niet zonder je en wil alles voor je

doen. Slaap er eerst een nachtje over dan bel ik je van de week. Is dat goed?’

‘Als je me goed kende wist je dat ik er al slapeloze nachten van heb gehad en niet over één nacht ijs ben gegaan. Het spijt me dat het zo gelopen is en ik hoop oprecht dat je gelukkig wordt, Thorn.’

Ik besloot te vertrekken, het had nu geen zin door te gaan. Ik pakte mijn jas en ging de deur uit. Mijn auto, de auto van mijn vaders hoveniersbedrijf, stond op de oprit. Ik stapte in en moest eerst even bekomen van de emoties.

Ik zag dat het licht op de zolder aan de overkant werd gedoofd en even later werd de deur geopend en kwam Fleur, de zus van Esmee, naar buiten en nam met een innige, lange zoen afscheid van Jesse, de buurjongen. Dat verbaasde me, omdat algemeen bekend was dat de twee families al jaren met elkaar in onmin leefden en met een grote boog om elkaar heenliepen.

Romeo en Julia in 't Zand?

Ik bleef er niet te lang bij stilstaan ik had op dit moment genoeg andere sores aan mijn kop.

Nadat Fleur mijn auto was gepasseerd zonder mij te zien omdat ze haar jas over haar hoofd had getrokken om niet nat te worden, startte ik de auto en reed richting Zwolle.

Ik zocht in het handschoenenkastje naar een USB-stick met muziek en plugde die in de daarvoor bestemde poort. Even later klonk het ‘I always love you’ van Whitney Houston (origineel van Dolly Parton) in

de Nederlandstalige versie van mijn buurmeisje Zoë, uit de zes luidsprekers.

Zoë had, toen ze acht jaar was, meegedaan aan een talentenjacht van Overijssel. Omdat ze derde was geworden bij die talentenjacht had ze trots alle familieleden en de hele buurt een stickje gegeven met een vijftal door haar gezongen liedjes. Ik zette het geluid zo hard mogelijk terwijl ik luidkeels meezong.

Als ik zou blijven
Wel, ik zou je alleen maar in de weg staan
En dus ga ik, en toch weet ik het
Ik zal bij elke stap aan je denken
En ik zal altijd van je houden

Ik zal altijd van je blijven houden
Bitterzoete herinneringen
Dat is alles wat ik meeneem
Tot ziens, huil alsjeblieft niet
Omdat we allebei weten dat ik niet ben
Wat jij nodig hebt
Maar ik zal altijd van je houden
Ik zal altijd van je blijven houden
En ik hoop dat het leven je goed gezind zal zijn

En ik hoop dat je alles krijgt
Waar je ooit van hebt gedroomd
O, ik wens je vreugde
En ik wens je geluk

Maar bovenal dit
Ik wens je liefde
Ik houd van jou
Ik, ik zal altijd, altijd van je houden

Het was niet direct een liedje voor een achtjarig kind, maar ze had het uitgezocht in een verdrietige bui, kort na het overlijden van haar oma. Zoë had toen de pijn van afscheid nemen gevoeld, misschien wel net zoals ik die nu voelde.

Haar oma, waar ze na schooltijd altijd werd opgevangen en waar ze misschien nog wel gekker op was dan op haar eigen moeder. Maar haar oma was na een kort ziekbed overleden. Ze was op een middag dat Zoë er ook was met hevige pijn opgenomen in het ziekenhuis. Hoewel haar oma het niet wilde had Zoë gewoon de dokter gebeld omdat ze zag dat het niet goed met haar oma ging. Oma was na vier dagen in het ziekenhuis overleden zonder dat de artsen een oorzaak hadden kunnen vinden. Het ziekenhuis had nog voorgesteld een autopsie te laten doen, maar daar was haar opa op tegen geweest en daar was Zoë hem dankbaar voor geweest. Ze had er niet aan moeten denken dat er vreemde mensen, ook al waren het doctors, in haar oma gingen snijden. Maar de pijn van afscheid nemen was lang gebleven.

Er was geen kip op de weg, en ik zag de bomen en het landschap in het nog steeds wisselende licht van de wolken en de maan voorbij glijden en de ruitenwissers die op de automatische stand stonden maakten

van tijd tot tijd overuren. Na een minuut of vijf zag ik in de verte een tegenligger naderen die zich met groot licht op, nogal slingerend over de weg bewoog. Misschien zag ik het wel verkeerd en kwam het door mijn ietwat vochtige ogen. Ik was sowieso al een janker (ik kon al janken bij een kerstreclame van een supermarkt), maar nu jankte ik uit een soort zelfmedelijden.

Als je op mijn weghelft komt, rijd ik je volkomen aan gort, stomme eikel.

Vroeger zou ik zo'n gedachte hardop hebben uitgesproken. En dat deed ik in het verkeer regelmatig. Ik kon verschrikkelijk schelden tegen andere weggebruikers die iets deden wat mij niet zinde, maar Esme had me dat in de loop der tijd afgeleerd.

'Je hoeft niet alles hardop te zeggen, je kan het ook gewoon alleen denken en voor jezelf houden, ik hoef het in ieder geval niet te horen,' zei ze altijd als ik mezelf weer eens liet gaan.

Ik hield mijn tegenligger goed in de gaten. Ik reed in een Dodge RAM 2000 pick-up truck. Eén brok kracht die iedere andere auto total loss zou rijden bij een frontale botsing. Hij kwam dichterbij maar reed op dat moment op zijn eigen weghelft. Een meter of vijftig voor we elkaar zouden passeren zwenkte hij toch opeens weer uit naar mijn weghelft. De knal was oorverdovend en de veiligheidsgordel striemde in mijn schouder terwijl ik met mijn hoofd diep in de airbag gedrukt werd.

Ik had hem bijna frontaal geraakt. Mijn borstkas die hardhandig met de onderkant van het grote stuur

in aanraking was gekomen voelde geradbraakt. Ik wist dat ik uit moest stappen en gaan kijken, maar ik was laf en durfde de auto niet uit te gaan om te zien wat er over was van de inzittenden van de andere, veel kleinere, auto.

Ik was ooit eens getuige geweest hoe de brandweer iemand uit een wrak had gezaagd na een verkeersongeluk en ik had daarvan nog dagenlang nachtmerries gehad. Daarom bleef ik met mijn hoofd op de airbag liggen en deed net of ik buiten westen was en wachtte tot er andere weggebruikers zouden komen om te helpen.

Terwijl ik zo stil lag overdacht ik mijn relatie met Esmee. Uiterst traag drong de boodschap die ze had afgegeven tot me door. Inderdaad, onze relatie was voor het grootste deel gestoeld geweest op wat ik wilde en zij was altijd heel meegaand geweest in mijn plannen. Het afwimpelen van de Zwarte Cross was vermoedelijk de bekende druppel geweest. Was ik inderdaad zo'n egoïst? Als ze eerder tegengas had gegeven was het dan anders gelopen? Waarschijnlijk niet, ik had vermoedelijk onbewust een volgzaam vrouw gezocht omdat alles moest gebeuren volgens de lijntjes en hokjes die ik had getekend, en ik had haar nodig gehad om die hokjes in te kleuren. Ik had deels bewust en deels onbewust mijn hele leven uitgestippeld en daar hoorde een vrouw bij die onvoorwaardelijk in mijn plannen mee zou gaan. Ik dacht die vrouw in Esmee gevonden te hebben, maar zo'n vrouw wilde Esmee dus helemaal niet zijn.

Het duurde een minuut of tien, die wel een eeuwigheid leken, voor ik stemmen hoorde. Vermoedelijk van wandelaars of fietsers, ik had tenminste geen auto's of motoren gehoord, die stil hielden bij ons ongeluk.

Het portier aan mijn kant werd geopend en ik voelde een hand op mijn schouder die verderging en op mijn halsslagader bleef rusten. 'Deze leeft nog en er is alleen een bestuurder,' hoorde ik een vrouwenstem zeggen. 'Helaas, hier is niets meer te redden, ook alleen een bestuurder, maar kom niet kijken. Ik bel 112,' antwoordde een mannenstem.

Slechts enkele minuten later al hoorde ik de sirenes naderen en ik werd uit de auto getild, op een brancard gelegd en in een ziekenauto geschoven terwijl ik me nog steeds doodstil hield en mijn ogen nog had gesloten. De deuren werden gesloten en de ambulance zette zich langzaam in beweging zonder gebruik te maken van de sirene. Ik voelde dat er iemand naast me zat, dus besloot ik voorzichtig mijn ogen te openen en keek daarop in het gezicht van een ambulancemedewerkster die over me heen gebogen stond. Ik keek in een paar heel lieve maar vooral zorgzame donkere ogen in een ovaal, krachtig gelaat dat werd omsloten door een dikke bos halflang zwart haar dat was natgeregend en daarom niet echt charmant oogde. Ze was denk ik een paar jaar ouder dan ik, eind twintig, gokte ik. Ze vroeg me hoe het met me ging. Nadat ik fluisterend 'goed' had uitgebracht vroeg ze mijn naam, mijn geboortedatum, wat voor dag het was en mijn adres. De antwoorden waren

schijnbaar bevredigend voor haar, want nadat ze ze had vergeleken met mijn rijbewijs knikte ze instemmend.

‘Ik ga u nu even onderzoeken,’ zei ze en drukte precies op de pijnlijkste plekken. Ze concludeerde dat er niets gebroken was, maar ik wel de nodige kneuzingen aan ribben en borstkas had opgelopen.

‘Voor de zekerheid gaat u nog even mee naar het ziekenhuis omdat u tijdelijk het bewustzijn heeft verloren,’ zei ze. Ik wilde protesteren dat dat niet zo was maar bedacht, dat ik me bewusteloos had gehouden dus durfde ik niet tegen te stribbelen, ze hoefde niet te weten dat ik te laf was geweest om de auto uit te gaan. Ik vroeg haar daarom of ze wist hoe het met de inzittenden van de andere auto was, hoewel ik eigenlijk al wist dat er alleen een bestuurder was en dat die was overleden, maar stiekem hoopte ik dat de voorbijganger het bij het verkeerde eind had gehad. Vanwege de privacy mocht ze daar ook helemaal niets over zeggen, liet ze me weten.

Even later kwamen we aan bij het Isala ziekenhuis in Zwolle waar ik nog even door een arts van de spoedeisende hulp werd onderzocht. Hij scheen met een lampje in mijn ogen en ik moest zijn vinger volgen die hij van links naar rechts bewoog. Ik keek niet zozeer naar zijn vinger als wel naar de enorme zegelring, met een doodskop erop, die hij merkwaardig genoeg om zijn wijsvinger droeg.

Niet echt een heel geruststellend beeld voor zijn patiënten.

Hij was het eens met de conclusie van de ambulancemedewerkster en was van mening dat hij geen foto's of een scan hoefde te maken. Ik mocht naar huis, maar eerst moest een verpleegkundige wat bloed afnemen. 'Dat is niet nodig hoor, ik weet mijn bloedgroep, dat is A positief,' zei ik.

'Sorry, dat moeten we toch even afnemen in opdracht van de politie, dat is een standaard procedure bij ongelukken om te controleren of er geen alcohol, drugs of verdovende middelen in het spel zijn. U mag uiteraard weigeren maar dan verschijnt straks de politie met een dwangbevel bij u aan huis.'

Ik was gelukkig zo nuchter als een kalf en verdovende middelen of drugs had ik nog nooit gebruikt dus van mij mochten ze prikken.

2

Na het prikken werd ik ontslagen uit het ziekenhuis en nam een taxi, die zijn standplaats voor het ziekenhuis had, naar huis. Ik kwam even later thuis in mijn kleine appartement van nog geen vijftig vierkante meter aan de Diezerstraat in Zwolle. Ik nam een warme, bijna hete douche in de hoop dat mijn overbelaste spieren daarvan zouden opknappen. Dat lukte enigszins, maar toen ik de volgende ochtend, na een zeer onrustige en pijnlijke nacht opstond, voelde ik me nog steeds, misschien wel erger, geradbraakt.

Ik belde als eerste mijn vader om hem te vertellen dat ik niet kon komen werken en ik liet hem en passant even weten dat ik de RAM in elkaar had gereden.

Daar bleek hij al van op de hoogte te zijn omdat het bergingsbedrijf dat de beide auto's had weggesleept, dezelfde avond nog contact met hem had opgenomen.

Dat was niet verwonderlijk, want op de zijkant van de auto stond immers met duidelijke kapitale letters HOVENIERSBEDRIJF NOOTENBOOM met sinds een klein jaar de voor mij belangrijke toevoeging & ZOON, alsmede het telefoonnummer van het bedrijf.

Ik had hem, niet via de zaak, maar rechtstreeks op zijn mobiel gebeld en hij was zacht gezegd not amused, hoorde ik aan de ingehouden woede in zijn stem.

Fijn pa, dat je mij vannacht ook even gebeld hebt om naar mijn welzijn te vragen.

Ik maakte een kop sterke zwarte koffie voor mezelf en kroop direct erna weer in bed. Ik droomde zo realistisch als ik nog nooit had gedroomd. Ik zag Esmee van me weglopen. Ik riep haar, maar ze luisterde niet en liep gewoon door zonder om te kijken. Ze werd steeds kleiner tot ze nog een stip aan de horizon was en uiteindelijk helemaal uit mijn zicht verdween. Ik pakte mijn auto om haar achterna te gaan. Ik racete met veel te hoge snelheid en ramde bij een inhaalmanoeuvre op de verkeerde weghelft een tegenligger maar ik stopte niet. Ik moest immers door, ik moest naar Esmee, dat snapte de bestuurder van de andere auto natuurlijk ook wel. Ook de politie die even later met loeiende sirene en blauw zwaailicht achter me aankwam moest dat snappen. Ze passeerden me, sneden me af en dwongen me te stoppen. Ik opende mijn raampje om de agent, die inmiddels naast mijn auto stond, te verstaan te geven dat hij met zijn auto aan de kant moest.

‘Stapt u uit, meneer. U heeft zojuist iemand dood gereden, weet u dat?’

‘Ik heb nu geen tijd, ik moet naar Esmee, ze is weggelopen, beseft ú dat wel?’

De agent, een boom van een kerel, opende mijn portier en greep me bij mijn kraag en sleurde me uit de auto zodat ik op de grond viel.

Ik werd wakker en lag op de grond naast mijn bed terwijl mijn T-shirt en pyjamabroek drijfnaat waren van het zweet. Puur angstzweet.

Niets zal ooit een mens meer zorgen baren dan zijn eigen dromen en gedachten.

Ik stond op, trok wat droge kleren aan en probeerde wat te eten. Maar die ene zin van de agent bleef alsmaar door mijn hoofd spoken. ‘U heeft zojuist iemand dood gereden, beseft u dat wel?’

Het drong tot me door dat dat ook werkelijk het geval was. Maar dat was mijn schuld niet. Of wel? Ik begon me angstig af te vragen of ik de tegenligger niet had kunnen ontwijken. Ik was nogal opgefokt geweest door de breuk met Esmee en had ik niet zoiets geroepen als: ‘Als je op mijn weghelft komt rijd ik je ondersteboven, stomme eikel.’ Of had ik dat alleen maar gedacht, of ook gedroomd? Had ik hem inderdaad niet kunnen ontwijken of had ik daar geen moeite voor gedaan?

Ik belde naar Esmee omdat ik behoefte had aan haar warme, lieve stem en ik hoopte op de geruststellende woorden ‘Ik meende het niet,’ maar ik kreeg haar vader aan de lijn. Een hele aardige man, maar alles behalve een lieve stem.

‘Luister, Thorn,’ zei hij nadat ik me had voorgesteld, met zijn rauwe hese basstem. ‘Ik mag je graag en mijn vrouw en ik vinden het echt jammer dat Es-

mee niet met je verder wil, maar we respecteren haar besluit. Als zij denkt dat ze met jou niet gelukkig zal worden, steunen we haar beslissing en als jij echt van haar houdt doe je dat ook. Ik hoop dat voor jou, evenals voor ons, háár geluk het allerbelangrijkst is. Ze heeft me laten weten dat ze je niet meer wil spreken, dus je hoeft haar niet meer te bellen. Het ga je goed, jongen.'

Ik wilde nog wat zeggen, alles uitleggen, maar hij had al opgehangen. Natuurlijk wilde ik ook dat ze gelukkig was, maar dan wel met mij. Waarom konden we niet gewoon sámen gelukkig zijn?

Ik lummelde die dag wat door het huis zonder iets echt te ondernemen. Om een uur of drie nam ik een bacootje waardoor het onrustige gevoel dat me de hele dag achtervolgde een beetje naar de achtergrond werd verschoven.

Ik ging de Stentor uit de brievenbus halen. Ik las deze krant samen met mijn buurman Jannes. Hij kreeg hem 's morgens vroeg in de bus en gooide hem rond het middaguur bij mij door de deur voor hij naar zijn werk ging. Jannes werkte altijd van twee uur 's middags tot tien uur 's avonds. Eerlijk gezegd had ik geen idee waar hij zijn brood mee verdiende. Ik kreeg elk half jaar een tikkie van hem om mijn aandeel te betalen. Dus het was een zeer efficiënte en economisch voordelige deal, zoals hij het had beschreven toen hij me het voorstel deed.

Het ongeluk stond breed uitgemeten op de voorpagina. Een grote foto liet zien dat er van mijn tegenligger, een Ford Ka, weinig heel was gebleven.

In de tekst die ernaast stond werd melding gemaakt van een spookrijder – hij liet een vrouw en twee kleine kinderen na – die na een grondig onderzoek onder invloed van alcohol bleek te zijn geweest en wiens auto vol lag met lachgaspatronen.

Wat een onverantwoordelijke idioot, op zo'n manier een vrouw en twee kinderen achterlaten.

Voor lachgas is denk ik geen percentage aan te geven en het schijnt ook al na een uurtje niet meer aantoonbaar te zijn, maar het alcoholpercentage in zijn bloed bedroeg nagenoeg vier promille, las ik.

Volgens de krant had ik mijn leven te danken aan het feit dat ik in een RAM had gereden en niet in zo maar een gewone personenauto.

3

De nachtmerries volgden elkaar met steeds kortere tussenpozen op. Ik deugde niet voor Esmee en was een saaie klootzak. Ik was ook nog eens een lafaard en inmiddels was ik ervan overtuigd dat ik de tegenligger wel had kunnen ontwijken als ik maar had gewild en was ik dus ook nog schuldig aan doodslag of dood door schuld, misschien zelfs wel aan moord.

Ik hield mezelf voor dat ik me bij de politie moest melden, maar daar was ik dus ook te laf voor. Ik maakte mezelf wijs dat ik, een echt buitenmens, een verblijf in een gevangenis niet zou overleven. Ik meldde me dus niet, want mijn overlevingsdrang was sterker dan mijn geweten en schuldgevoel.

Om dat geweten en schuldgevoel naar de achtergrond te dringen begon ik 's avonds steeds meer te drinken. De laatste drank nuttigde ik in mijn bed zodat ik out ging terwijl ik daarin lag en ik de volgende morgen niet nog eens op de grond naast mijn bed wakker zou worden.

Het hielp wel maar de dag erna was ik natuurlijk zo brak als een konijn en niet in staat normaal te functioneren.

Na een paar weken al – ik was na drie dagen thuiszitten weer aan het werk gegaan om tenminste afleiding te hebben – kreeg ik commentaar op mijn werk. Mijn vader kwam kijken hoe het ging bij de aanleg van een grote tuin bij een verbouwde boerderij in Wezep. Normaal gesproken kwam mijn vader pas kijken als een klus geklaard was, nooit tijdens de werkzaamheden. Maar dit was een enorm project waar veel geld mee gemoeid was, dus de klant moest extra tevreden zijn.

Ik had net een perk Hortensia's (Strong Annabelle) geplant. Ik had ze vrij onregelmatig neergezet en daar waar er drie op een vierkante meter moesten, had ik er heel wisselvallig soms drie en soms vier of vijf neergezet.

'Wat mankeert jou? Je weet dondersgoed hoe je de Strong Annabel moet planten, dit lijkt toch helemaal nergens op,' riep mijn vader.

Ik keek eens om me heen, het zag er inderdaad slordig uit, maar ik reageerde niet.

'Ik wil dat je opnieuw begint en ze volgens de voorschriften plant. Op deze manier kom je er straks ook nog tekort.'

Ik haalde de reeds ingeplante exemplaren uit de grond en begon opnieuw. Hij had natuurlijk gelijk, maar eerlijk gezegd interesseerde die hele tuin me geen zier.

Normaal legde ik een tuin aan naar eigen inzicht, wel in overleg met de bewoners natuurlijk – waar denken jullie aan, waar houden jullie van en wat wil-